

என்னை அத்தான் என்ற முறைதான்.
பொன்னிறை வண்டியொடும் போந்து பல்லோர்
பெற்றோர் காலபைப் பெரிது வணங்கி
நற்றாலி கட்ட நங்கயைகைக் கொடீ ர் என்று
வணைபிட அவரும் மெல்லிக்குச் சொல்லிடத்
தண்ணிறப் புழுப்போல் துடித்து மடக்கொடி
"தன்மா னத்து மாப்பெரும் தகைக்குநான்
என்மா னத்தனை ஈவனே" என்று
மறுத்து, நான் வரும் வரபொருத் திருந்தே
சிறுத்த இடும்புத் திடுக்கிட நடந்தே
என்வீ டு கண்டு தன்பாடும் கஹி
உண்ணாப் போதில் உதவுவனே சோறுபோல்
வண்ணைகை காட்டிச் சுவைவிதழ் விரித்தே
என்னை அத்தான் என்ற முறைதான்.

என்னை அத்தான் என்ற முறைதான்.
"ஏன்" எனில் அதட்டலென்றெண்ணு வாளோ?
"ஏனடி" என்றால் இல்லையெனப் பன்னுமோ?
"ஏனடி என்றன் இன்னுயிரே" எனில்
பொய்யெனக் கருதிப் போய்விடும் வாளோ?
என்று கருதி இறுதியில் நானே
"காத்திருக் கின்றனே, கட்டழகே" என
உண்மை கஹினேன் உவப்படைந்தான்.
ஒருநொடிப் போதில் திருமணம் நடந்ததே.

என்னை அத்தான் என்ற முறைதான்.
காத்திருப்பது கஹினேன்; உவந்தான்.
ஒருநொடிக் கப்புறம் மீண்டும்
திருமணம்! நாடொறும் திருமணம் நடந்ததே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt214>